

Υπόθεση C-470/00 P

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατά Carlo Ripa di Meana κ.λπ.

«Αίτηση αναίρεσης — Βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου — Προσωρινό συνταξιοδοτικό καθεστώς — Προθεσμία υποβολής της αιτήσεως εντάξεως στο εν λόγω καθεστώς — Προηγούμενη γνώση — Παρεμπίπτουσα αναίρεση — Καταλογισμός δικαστικών εξόδων — Απαράδεκτο»

Προτάσεις του γενικού εισαγγελέα J. Mischo της 26ης Ιουνίου 2003 . . . I - 4171

Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 29ης Απριλίου 2004 . . . I - 4206

Περίληψη της απόφασης

1. *Αναίρεση — Λόγοι — Εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών — Απαράδεκτο — Απόρριψη — Νομικός χαρακτηρισμός των πραγματικών περιστατικών — Παραδεκτό*

(Άρθρο 225 ΕΚ· Οργανισμός του Δικαστηρίου, άρθρο 58)

2. Προσφυγή ακυρώσεως — Πράξεις δεκτικές προσφυγής — Πράξεις του Κοινοβουλίου που προορίζονται να παραγάγουν έννομα αποτελέσματα εκτός του πλαισίου της εσωτερικής του οργανώσεως — Επιστολή του σώματος των κοσμητόρων περί απορρίψεως αιτήσεως για την αναδρομική υπαγωγή στο προσωρινό συνταξιοδοτικό καθεστώς των βουλευτών — Απόφαση που δεν επικυρώνει προηγούμενη απόφαση προβλέπουσα, γενικώς, προθεσμία για την υποβολή των αιτήσεων υπαγωγής στο εν λόγω καθεστώς — Παραδεκτό
(Άρθρο 230 ΕΚ)
3. Κοινοβούλιο — Κανονιστική ρύθμιση σχετικά με τα έξοδα και τις αποζημιώσεις των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου — Ανακοίνωση των τροποποιήσεών της στους βουλευτές — Υποχρέωση ατομικής κοινοποιήσεως με απόδειξη παραλαβής — Δεν υφίσταται — Επαρκής χαρακτήρας των παραδοσιακών τρόπων γνωστοποιήσεως στο εσωτερικό του θεσμικού οργάνου
4. Κοινοτικό δίκαιο — Αρχές — Ασφάλεια δικαίου — Πράξη της διοικήσεως επιβάλλουσα υποχρεώσεις σε συγκεκριμένα πρόσωπα — Γνωστοποίηση προς τους ενδιαφερομένους — Υποχρέωση ατομικής κοινοποιήσεως με απόδειξη παραλαβής — Δεν υφίσταται
5. Αναίρεση — Αντικείμενο — Αναίρεση που αφορά μόνον τον καταλογισμό και το ύψος των δικαστικών εξόδων — Απαράδεκτο
(Οργανισμός ΕΚ του Δικαστηρίου, άρθρο 51, εδ. 2· Οργανισμός του Δικαστηρίου, άρθρο 58, εδ. 2)
6. Διαδικασία — Δικαστικά έξοδα — Αναίρεση — Το Δικαστήριο δεν δεσμεύεται από τα πρωτόδικως υποβληθέντα αιτήματα των διαδίκων
(Κανονισμός Διαδικασίας του Δικαστηρίου, άρθρα 69 § 2 και 122, εδ. 1)

1. Από τα άρθρα 225 ΕΚ και 58 του Οργανισμού του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αναίρεση περιορίζεται στα νομικά ζητήματα. Το Πρωτοδικείο είναι επομένως το μόνο αρμόδιο, αφενός, για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα υποβληθέντα σ' αυτό στοιχεία της δικογραφίας, και, αφετέρου, για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών. Επομένως, η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών δεν αποτελεί, με την επιφύλαξη της περιπτώσεως παραμορφώσεως των στοιχείων που προσκομίστηκαν ενώπιόν του, νομικό ζήτημα υποκείμενο,

ως εκ της φύσεώς του, στον ανααιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου. Αντιθέτως, αν το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ή εξετίμησε τα πραγματικά περιστατικά, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο για να ασκήσει δύναμη του άρθρου 225 ΕΚ έλεγχο ως προς τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών αυτών περιστατικών και των νομικών συνεπειών που συνήγαγε συναφώς το Πρωτοδικείο. Αυτός ο χαρακτηρισμός συνιστά πράγματι νομικό ζήτημα το οποίο, ως τοιούτο, μπορεί να υπαχθεί στον έλεγχο του Δικαστηρίου στο πλαίσιο αναίρεσεως.

(βλ. σκέψεις 40-41)

2. Επιστολή του σώματος των κοσμητόρων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, περί απορρίψης αιτήσεως για την αναδρομική ένταξη στο προσωρινό συνταξιοδοτικό καθεστώς των βουλευτών, με την αιτιολογία ότι η προβλεπόμενη από την απόφαση του προεδρείου του Κοινοβουλίου, της 13ης Σεπτεμβρίου 1995, απόφαση περί τροποποιήσεως του εν λόγω καθεστώτος δεν τηρήθηκε, δεν συνιστά επιβεβαιωτική απόφαση της εν λόγω αποφάσεως του προεδρείου η οποία προβλέπει μόνον, κατά τρόπο γενικό, την υποχρέωση των ενδιαφερομένων βουλευτών να υποβάλουν τόσο αίτηση εντάξεως στο προσωρινό συνταξιοδοτικό καθεστώς όσο και αίτηση υπολογισμού της συντάξεως αυτής εντός συγκεκριμένης προθεσμίας. Εφόσον αυτή η επιστολή επηρεάζει πράγματι τη συγκεκριμένη περιουσιακή κατάσταση του ενδιαφερομένου βουλευτή, συνιστά ασφαλώς πράξη παράγουσα έννομα αποτελέσματα που βγαίνουν πέραν της εσωτερικής οργανώσεως των εργασιών του Κοινοβουλίου και, επομένως, για τον λόγο αυτό μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως.

(βλ. σκέψεις 56-58)

3. Το άρθρο 27, παράγραφος 1, της κανονιστικής ρυθμίσεως σχετικά με τα έξοδα και τις αποζημιώσεις των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου προβλέπει μεν ότι, κατά την ανάληψη των καθηκόντων τους, οι βουλευτές λαμβάνουν από τον Γενικό Γραμματέα του Κοινοβουλίου αντίγραφο της εν λόγω κανονιστικής ρυθμίσεως, με γραπτή απόδειξη παραλαβής, ουδόλως όμως επεκτείνει αυτή την υποχρέωση κοινοποιήσεως στις τροποποιήσεις που θα μπορούσαν,

ενδεχομένως, να επέλθουν μεταγενεστέρως στην εν λόγω κανονιστική ρύθμιση, ειδικότερα στις τροποποιήσεις σχετικά με τα παραρτήματα αυτής. Ο κανόνας σύμφωνα με τον οποίο αυτές οι τροποποιήσεις πρέπει να αποτελέσουν αντικείμενο ατομικής κοινοποιήσεως με απόδειξη παραλαβής επίσης δεν μπορεί να συναχθεί από απαίτηση για ομοιότητα των τύπων, που θα προϋπέθετε ότι ο τύπος που επελέγη για τη γνωστοποίηση μιας πράξεως στους αποδέκτες της θα επιλεγεί επίσης για όλες τις μεταγενέστερες τροποποιήσεις της εν λόγω πράξεως. Πράγματι, ο τρόπος ανακοινώσεως που επιλέγει το άρθρο 27, παράγραφος 1, της εν λόγω κανονιστικής ρυθμίσεως εξηγείται, όπως προκύπτει εξάλλου από το ίδιο το γράμμα της διατάξεως αυτής, από τη βούληση του Κοινοβουλίου να εξασφαλίσει ότι, κατά τον χρόνο της αναλήψεως των καθηκόντων τους, οι νέοι κοινοβουλευτικοί πράγματι λαμβάνουν γνώση των ισχυόντων οικονομικών κανόνων που εφαρμόζονται στα μέλη του Κοινοβουλίου. Αντιθέτως, αφ' ης οι τελευταίοι ανέλαβαν τα καθήκοντά τους, οι παραδοσιακοί τρόποι εσωτερικής επικοινωνίας του εν λόγω θεσμικού οργάνου μπορούν να θεωρούνται ως επαρκείς για τη διασφάλιση της πραγματικής ενημερώσεως των εν λόγω μελών όσον αφορά τις τροποποιήσεις που αυτό επιφέρει στην εν λόγω κανονιστική ρύθμιση.

(βλ. σκέψεις 66-67)

4. Έχει μεν σημασία, σε κάθε περίπτωση, οι πράξεις που επιβάλλουν υποχρεώσεις σε συγκεκριμένα πρόσωπα να περιέρχονται σε γνώση των τελευ-

ταίων με τον κατάλληλο τρόπο, δεν μπορεί όμως να συναχθεί από τον κανόνα αυτό –τον οποίο υπαγορεύουν οι περί ασφάλειας δικαίου ουσιαστικές εκτιμήσεις–ότι η ανακρίνωση των πράξεων αυτών θα πρέπει να πραγματοποιείται, σε κάθε περίπτωση, με ατομική κοινοποίηση και απόδειξη παραλαβής.

(βλ. σκέψη 68)

5. Εφόσον τα άρθρα 51, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, και 58, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου δεν καθιερώνουν καμία διάκριση συνδεδεμένη με τη φύση ή τον τρόπο ασκήσεως της αναιρέσεως, επιβάλλεται, κατ' εφαρμογήν των διατάξεων

αυτών, να απορριφθεί ως απαράδεκτη αίτηση αναιρέσεως που αφορά αποκλειστικά τον καταλογισμό και/ή το ύψος των δικαστικών εξόδων.

(βλ. σκέψεις 81-82)

6. Το γεγονός ότι ο κατ' αναιρέσιν νικήσας διάδικος ζήτησε πρωτοδικώς από το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων «κατά νόμον» δεν μπορεί να δεσμεύσει το Δικαστήριο, στο στάδιο της αναιρέσεως, κατά την εκτίμησή του της κατανομής των εν λόγω δαπανών, συμπεριλαμβανομένων αυτών που αφορούν την κινηθείσα ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία.

(βλ. σκέψη 87)